

У О К В И Р У П Р О С Л А В Е
П Е Т О Г О Д И Ш Њ И Ц Е Р А Д А

У М Е Т Н И Ч К И А Н С А М Б Л Ц Е Н Т Р А Л Н О Г Д О М А
Ј У Г О С Л О В Е Н С К Е Н А Р О Д Н Е А Р М И Ј Е

П Р И Р Е Ђ У Ј Е

К О Н Ц Е Р Т Х О Р А

— С А В Р Е М Е Н И К О М П О З И Т О Р И —

Д И Р И Г Е Н Т

С л о б о д а н К р с т и ћ

П О Ч Е Т А К У 20 Ч А С О В А

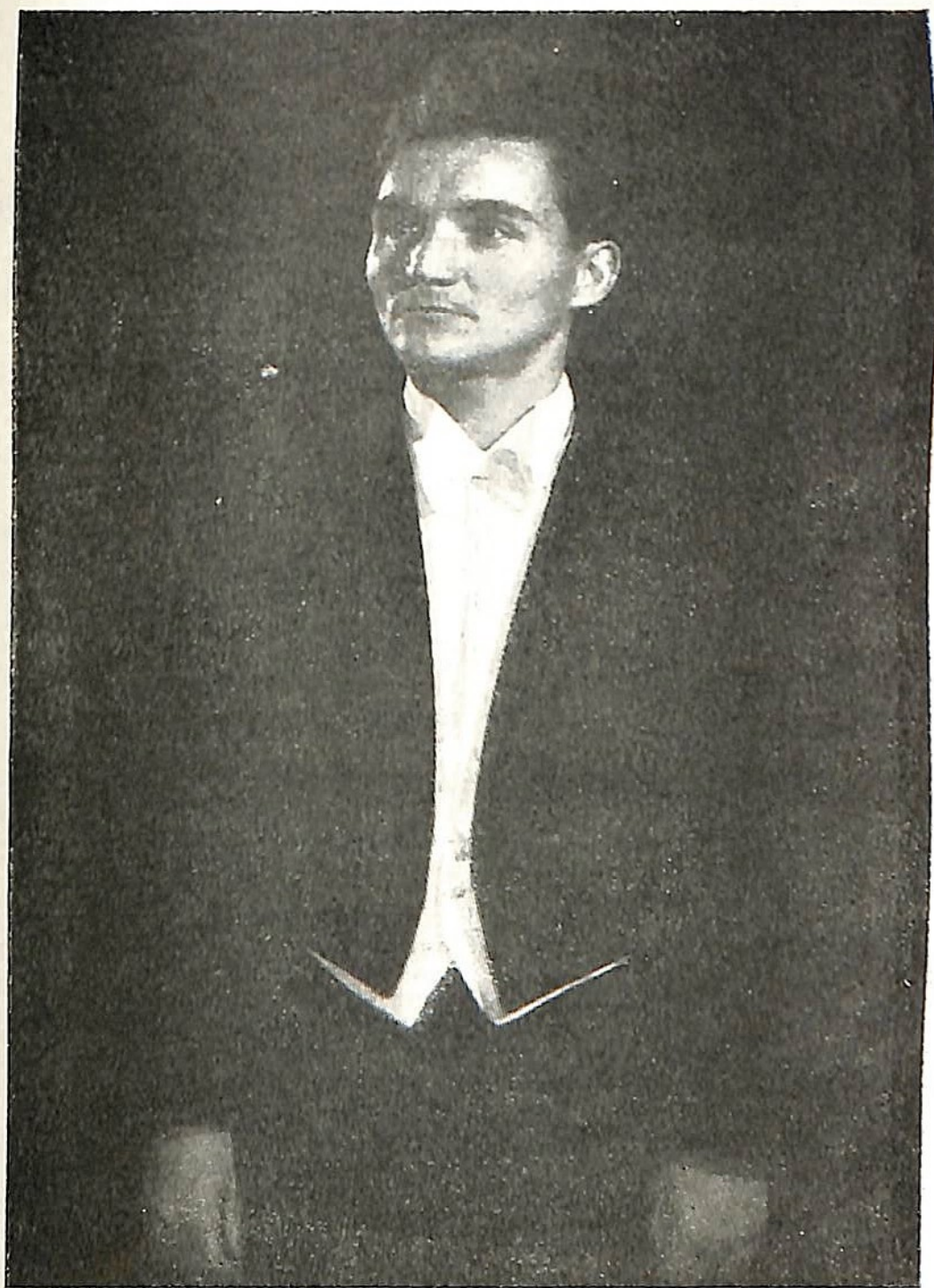
25 Ф Е Б Р У А Р А 1952 Г О Д И Н Е

ВВЕДЕНИЕ
ОБЩАЯ ХАРАКТЕРИСТИКА РАБОТЫ
ОБЪЕКТ И ПРЕДМЕТ ИССЛЕДОВАНИЯ
ЦЕЛИ И ЗАДАЧИ ИССЛЕДОВАНИЯ

АНАЛИЗ

— МЕТОДИЧЕСКИЕ ВОПРОСЫ —

ОСНОВНЫЕ ПОЛОЖЕНИЯ
РЕЗУЛЬТАТЫ И ВЫВОДЫ

СЛОБОДАН КРСТИЋ

ЧЛАНОВИ ХОРА ЦЕНТРАЛНОГ ДОМА ЈУГОСЛОВЕНСКЕ НАРОДНЕ
АРМИЈЕ

М у ш к и

Тенори

Басови

Алексић Милован
Атанацковић Љубодраг
Велимировић Милорад
Веселинов Аксентије
Влајић Илија
Глогоњац Светомир
Гранатировић Михајло
Дајин Милан
Љубичић Раде
Манић Бока
Мишић Душан
Молдваи Бела
Мршевић Живојин
Николић Радивоје
Николић Стеван
Пенић Радован
Попов Душан
Ројц Винко
Ројц Рафаел
Страхињић Селимир
Стоиљковић Милан
Цветковић Коста
Шећеров Прода
Штрукел Ладислав

Алексић Звонко
Бајаловић Бошко
Брецељ Антон
Вичић Алојз
Герић Љубомир
Горник Марјан
Драгојевић Анте
Дрљача Владимир
Живковић Душан
Јеромела Виктор
Калуђерчић Каменко
Кос Павел
Крајц Франц
Крајц Јошко
Милићевић Драгослав
Митровић Миодраг
Павлов Мика
Павловић Александар
Пајић Вељко
Пешић Чедомир
Пириватрић Драгољуб
Пристолић Даниел
Радићанин Владимир
Стјепановић Вукашин
Спришчевић Лука

Ж е н с к и

Сопрани

Алти

Благојевић Косана
Веселинов Ангелина
Грданички Олга
Гуцу Илеана
Ђорђевић Анђелија
Ђорђевић Милева
Ђурић Анка
Јовановић Даница
Ковачевић Сара
Милојевић Емилија
Мичић Надежда
Мијушковић Ангелина
Николић Меланија
Перишић Вера
Поповић Душанка
Розман Штефка
Стефановић Даница
Стојановић Љубица
Ценић Драгица
Чолановић Магдалена

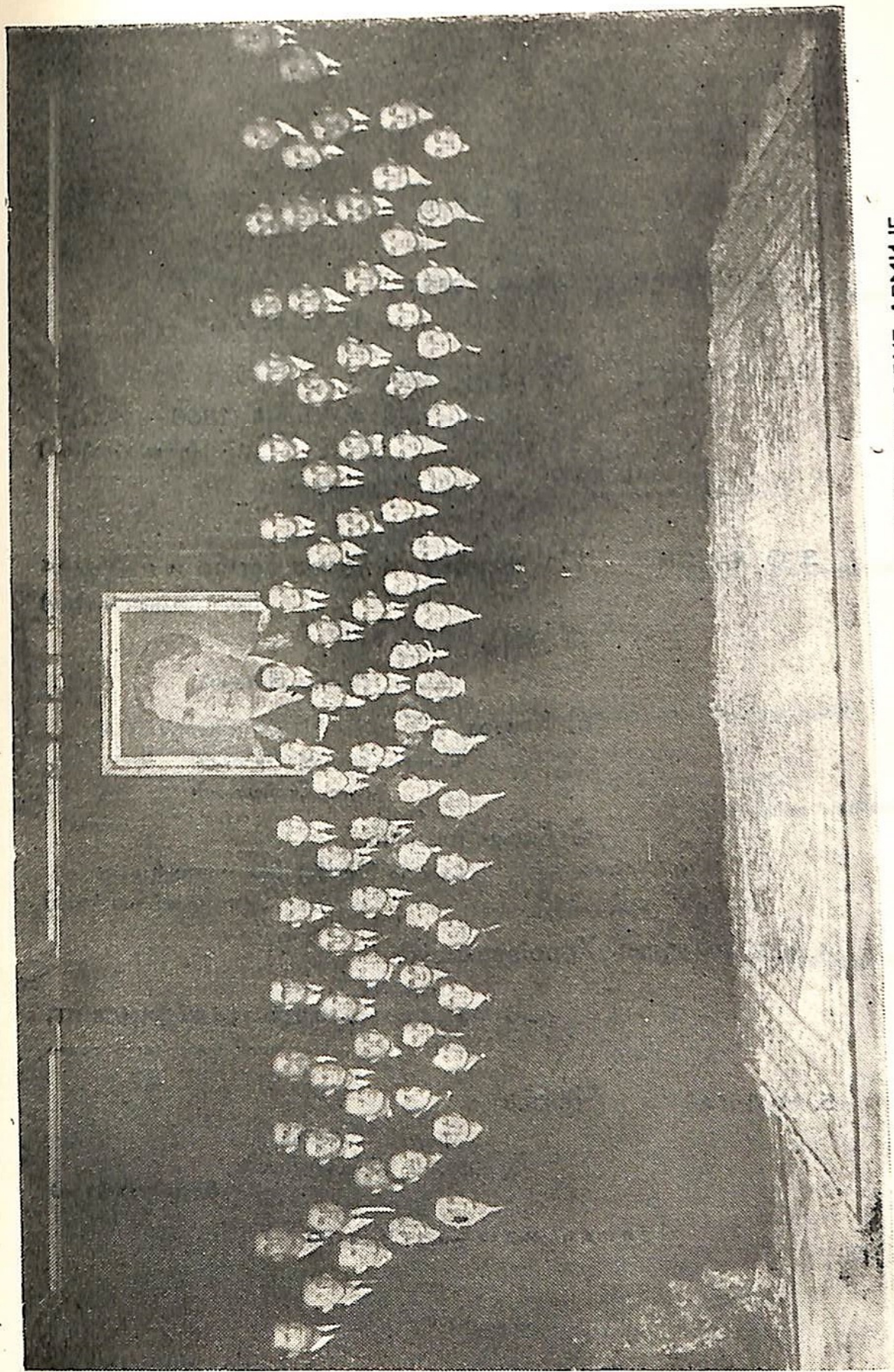
Адамовић Александра
Арсенијевић Јелница
Берток Федора
Вукотић Љубинка
Дамић Вера
Дрљача Драгица
Зорић Живка
Илић Ратислава
Јеромела Нада
Калик Мирјана
Лесковец Алексија
Милосављевић Ратислава
Матијашевић Бранка
Николић Даница
Николић Душанка
Павловић Милица
Чакић Војислава

Корепетитори

Цвејић Бранко

Савић Драгиша

Руководилац архиве: Лазаревић Лазар

МЕШОВИТИ ХОР ЦЕНТРАЛНОГ ДОМА ЈУГОСЛОВЕНСКЕ НАРОДНЕ АРМИЈЕ

І ДЕ О

1. С. ПАШЋАН Бјеше облак . . .
Текст: П. П. Његош

2. Ј. ГОТОВАЦ О, класје моје . . .
Текст: А. Шантић (1868 — 1924)
(прво извођење)

Изводи мушки хор

3. О. ДАНОН Из циклуса »Песме борбе и побједе«
(по народном напјеву)

а) Личка балада
Солиста: Даница Николић

б) Козара
Солисти: Радивој Николић
Лука Сиришчвић

в) Коњух планино
Солиста: Михајло Гранатировић
(прво јавно извођење)

4. Н. БАРАНОВИЋ Херојева мајка
Текст: Б. Ћопић
Солиста: МИЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ
члан Београдске опере

5. М. ЛОГАР Чежња
Текст: Д. Костић
Солиста: Бранка Лекић
(прво извођење)

Изводи мешовити хор

II Д Е О

6. И. БРЌАНОВИЋ Коледа (прво јавно извођење)

7. М. ТАЈЧЕВИЋ Песме из Градишта

а) Ходи Маре

б) Сунце ми захаја

Солиста: Милица Миладиновић

ц) Пијте братци

(прво јавно извођење)

И з в о д и м у ш к и х о р

8. Р. АНЂЕЛНОВИЋ I Руковет »Песме из Македоније«
студент Музичке Академије

Солисти: Ковачевић Сара

Милићевић Драган

(прво јавно извођење)

9. В. НИКОЛОВСКИ Свршувачка китка
студент Музичке Академије

Солисти: Сара Ковачевић

Душан Попов

(прво јавно извођење)

10. Н. ОДАН

III (међумурска) рапсодија

Солиста: Бранка Лекић

И з в о д и м е ш о в и т и х о р

С Е Д М О К О Л О

(БЈЕШЕ ОБЛАК . . .)

Текст: П. П. Његош (1813—1851)
„Горски вијенац“

Пеку се пещива, играју се момчад сваке игре и коло поје

Бјеше облак сунце ухватио,
Бјеше гору тама притиснула,
Пред олтаром плакаше канђело,
На гусле се струне покидале,
Сакриле се виле у пештере,
Бојаху се сунца и мјесеца;
Бјеху мушка прса охладњела,
А у њима умрла свобода,
Ка кад зраке умру на планину,
Кад утоне сунце у пучину.
Боже драги, свијетла празника!
Како су се душе прађедовске
Над Цетињем данас узвијале,
Играју се на бијела јата
Како јата дивних лабудовах
Кад се небом ведријем играју
Над образом свијетла језера.
Соколови пет Мартиновићах,
Које једна прса задојише
А од њиха једна колијевка,
Два Новака с барјактаром Пимом
И витеже Бориловић — Вуче,
Који први удристе на Турке,
Ко умије вама сплести вјенце?
Споменик је вашег јунаштва
Гора Црна и њена свобода!

О, КЛАСЈЕ МОЈЕ . . .

Текст: Алекса Шантић (1868—1924)

О, класје моје испод голих брда,
Мој црни хљебе, крвљу поштрапани,
Ко ми те штеди, ко ли ми те брани
Од гладних тица, моја муко тврда?

Сјутра, кад оштри заблистају српи,
И сноп до снопа као злато пане,
С нова ће тећи крв из моје ране . . .
И с нова пати, сељаче, и трпи . . .

*Сву муку твоју, напор црна роба,
Појешће силни при гозби и пиру...
А теби само, к'о псу у синциру,
Бащиће мрве... О, срам и грдоба!...*

И нико неће чути јад ни вапај,
Нити ће ганут бол пјану господу...
*Сељаче, гољо, ти си прах на поду,
Тегли и вуци, и у јарму скапај...*

О, класје моје испод голих брда,
Мој црни хљебе, крвљу поштрапани.
Ко ми те штеди, ко ли ми те брани
Од гладних тица, моја муко тврда?...

ЛИЧКА БАЛАДА

по народном напјеву

То је било дванаестого јуна,
кад погибе дванаест младих цура,
дванаест дјевојака.
Дванаест цура, дванаест соколова!
Од душманског праха и олова, ој!
Убили их погане им душе,
кад су младе кукуруз копале, јој!
Јадне мајке по шумама сад лете,
свака тражи своје мило дјете, аој.
Кћери моја, мој зелени струку,
пружи својој јадној мајци руку.
Сунце пече, једро жито зрије!
Од нашег поља ништа љепше није!
Свуд тишина нијема, младих цура нема,
дванаест младих цура више нема.
Кажите нам наше кћери миле,
јесу ли вас душмани мучили,
јесу ли вас из пушке убили или живе
у јаму бацили?
Шума, гора сва природа нијема,
из тишине одговора нема.
То је било дванаестого јуна,
кад погибе дванаест младих цура.

КОЊУХ ПЛАНИНО

по народном напјеву

Коњух планино; моја планино!
Коњух планино, драга планино!
Вјетри шуме, вјетри брује,
лишће пјева жаловите пјесме.
Ноћ је свуд. Ноћ је шуму сву у црно завила.
Борови и јеле; јавори и брезе, свијају се једно
до другога

Коњух стење; руши се камење
Коњух стење, мрвога другара
Хусинског рудара сахрањује чета партизана.
Јесење кише по гробу су лиле.
Буре снијежне кости су разнијеле.
А од крви румене, хусињског рудара
црвено је шума процвјетала.
Вјетри шуме, вјетри брује,
лишће пјева жаловите пјесме.
А на врх планине, застава се вије,
црвена од крви пролетерске!

ХЕРОЈЕВА МАЈКА

Текст: Бранко Ћопић

У сали свечаној, тиха као туга
старица мајка знамење прима:
На одори црној, на мајчином срцу,
насмиеши се херој на грудима.
И стара рука једина на свијету;
најтоплија рука под звијездама,
спушта се на злато, на мрвога сина
да га још једном помилује.

О, сине драги,
радости и туго,
мамино десно и лијево крило.
Јесу ли тешке босанске планине
и јели страшно на Сутјесци било?
Еј, дјецо наша.
Еј, смиони ждрали,
Одлетјели сте, оставили птиче
о вашем лијету везућ успаванку,
дизаће мајка младе ждраловиће. —

Привија стара на груди знамење
ту гори срце палого јунака
и љуља као некад, кад је био дјете,
првог бомбаша, из триста батака.

Затим је мајка, свечано и крадом,
кад је поноћна ура одзвонила,
у мјесто иконе ставила знамење
и бесмртном се сину — поклонила. —

ЧЕЖЊА

Текст: Душан Костић

Ај; Кунар планино,
ај, поста пустолино
што у тебе нема бунара, ни врела.
Та прегази ће те војска пролетера
бродиће по теби љуто ожеднети,

и сјећање тешко с тебе однијети
 што нијеси водом напојила
 такве бијесне јунаке.
 Ај; Кунар планино,
 ај, магло ти маглена
 не скривај поноре
 да ми драги прође све куте и горе.
 Дуго драгог нема
 већ вријеме ту је
 да се срце моје срцу зарадује.
 Кад од мене пође
 поста село пусто.
 Ко пакостан разри живе под пшеницом
 облаком облак нанесе.
 Ко упаде у наш дом
 ко ископа раке.
 Ај; не стери крила
 Ај, магло ти маглена
 Гледај гором језди
 сивзелен соколе.
 слутим прагу моме
 свата окићена,
 радуј му се нано спремај дарове.
 Ја знам, рат је крају,
 ено драги иде
 мада га још нема, очи ми га виде
 развиј гране зелен јорговане,
 да сјутра закитиш
 младе партизане.

PESME IZ GRADIŠTA

1. — HODI MARE

Hodi Mare, hodi, v naše selo stati
 Va našem ti seli, tri sunaščca griju,
 Tri sunaščca griju, tri potočki curu:
 Prvi mi ga curi,
 S tim prebelim mlikom;
 drugi mi ga curi
 s tom slatkom mednicom,
 tretí mi ga curi
 s tim črljenim vincem;
 Hodi Mare, hodi, v naše selo stati.

2. — SUNCE MI ZAHAJA

Sunce mi zahaja, škura noć zahaja,
 skoro ću viditi mojega šuhaja.
 Kad se bude vozil na tih štirih volih,
 na tih čtirih volih, na tih rihtarovih.
 Rihtarovi voli zlatne roge maju,
 zlatne roge maju a srebrene zvonce,
 a srebrene zvonce, šuhaj! Srce drago!

3. — PIJTE BRATCI!

Pijte bratci, pijte vino,
neka voda teče mimo,
pijte bratci, pijte vino!
Iz vode se umijemo,
a vina se napijemo,
vina se napijemo! Ej!
Pred nami su ljudi bili,
ki su rado vina pili,
a za nami ćedu biti
ki ga nete ostaviti.
Ej!

Pijte bratci pijte vino
Neka voda teče mimo
Iz vode se umijemo
a vina se napijemo!
Ej!

I РУКОВЕТ

(песме из Македоније)

текст народни

Марије, дилбер мори Марије,
што кротко одиш џанум на вода:
Да ли ти тежак џанум стомните,
или ти тежак леле ђердано.
Ни ту ми тежак џанум стомните
тежак џанум ђердано
тукум ми тежак леле ој,
тежак леле меракот ми је леле на д леко.

Маре мори Маре, зашто бело белиш,
ем пак црно носиш?
Да ли мајка жалаш или стари татко
или си го жалаш твој то прво либе.

Камбана бије мамо; ој,
за кога бије мамо,
за Митка бије мамо.

Ни ту мајка жалам; ни ту стари татко
тукум си го жалам, мој то прво либе.
Ој, Митке; ој, леле,
Ој Митке, Митке, ле, ле ле,
Ој Митке туго, ле, ле, ле ле.

СВРШУВАЧКА КИТКА

текст народни

Ерген одев сто години на сто една се оженил;
Невеста најдо в пусто Кичево
пак се погоди работничка, оф леле бре.

Ми нарача: „Купи мажу да работи невестата,
јас и купив сто драм памук’
пак та ми прела три години, оф леле бре.
Прела, прела три години, пак на прела три вретена:
бре, три вретена и три жици.
Три пати на ден поминувам и тебе не те видувам.
Са моја гледам мајкати; мајка ти наша душманка,
што сака да не раздели, два прстена да размени.
Деј гиди лудо, будало, не губи си го времето
не губи си го времето, не пусти си го дукјанот.

Ке ме мажат мајко, Кавадарци
јас не сакам за недата,
Кавадарци мајко за недата,
јас си сакам мајко за Милана.

Ха, ха, ха, ха, ха,
И ние имаме големо богатство море,
и ние сака свадба да прајме,
од жаба нога, цела пастрма, море.
Од сврдел дупка море, полна со жице,
од глуше меше, море, полно со винце.
Ха, ха, земај ме, лудо, море,
Госпо кје те земн лудо.

III (medumurska) RAPSODIJA

Protuletje nam dohaja, ves svet mu se veseli,
a spod grma fijolica svu glavicu vum drži.
Daj, Božek rosicu, memu konju pašicu,
memu srcu pak daj dragu grlicu.
Modre fijolice, lepe bele rožice,
ke bereju medimurske grlice.
Dok me bo nosila ova crna zemljica
ti boš navek moja draga grlica.
Protuletje lepo nejdi, dragi, za no leto,
dok mi ruže ne precvetu.
Nan kraj pota tepka kruška, bine, tepka kruška, djane.
Ben gudlin, beli bene, hoj djini djan.
Pod njom sedi divojčica i pobira v torbu kruške.
Tud mi projde mladi junak bine,
njemu prodam torbu kruške bine.
Precvelo je drevo sada, svim junakom malo hlada.
Djini djan vlog zelen, od ljubavi vesrlen.
Zabral sam si ružicu po imenu Doricu,
dobro Doro srce me da ja hmerjem se bu tve.
Dorica pleše zemlja se trese
Doričin tanec dopetrjanez, hopena hoja, Dorica moja.
Dorica tenka kak je drvenka, Doricu ljubim
plečkeca kupim, hopena hoja, Dorica moja, hopena hop.
Dil, dil, dil doja, Dorica moja.
Dorica spila pet litrov vina
sto pram je malo mamična bila, Dorica moja
Dorica pleše, zemlja se trese
dil, dil, dil doja, Dorica moja.

НАЈСТАРИЈИ

ЧЛАНОВИ ХОРА

Muziković Zvonimir

Terić Dubomir

Kolićkić Milovan

Koc Fabian

Margbaš Bela

Aleksić Milovan

Pavlović Miro

Prstolović Ljiljana

Zrinski Vladimir

Zrinskić Anja

Jeremić Viktor

Veselić Aleksandra

Dubović Rade

Aleksić Zvonko

